

A vak kintornás lefeküdt a villamossinre

Öt pengő gyorssegélyt kapott — és elállott öngyilkossági szándékától

(A Délmagyarország munkatársától.) Csütörtökön délelőtt tizenegy órakor Imre József városi ellátásban részesülő szegény a főposta előtt lefeküdt a villamossinre. Amint a főposta előtt posztoló rendőr észrevette a zilált ember öngyilkossági kísérletét, azonnal odarohant hozzá. Ebben a pillanatban azonban a törvényszék felől villamos is közeledett és már-már odaért a halálra elkészült öngyilkosjelölthöz. Ami ezután történt, az rövid pillanatok alatt játszódott le.

A villamos alig egy félméterrel állt meg a sineken fekvő ember előtt és abban a pillanatban odaért a rendőr is, aki elrántotta a sinekről a szerencsétlen embert. Nyomban megállapították, hogy az öngyilkosjelöltet Imre Józsefnek hívják, harmincegy éves. Kintornás volt, félig vak. Már három napja nem evett és kétségbeesésében határozta el, hogy öngyilkos lesz.

A szerencsétlen embert ezután előállították Petkóczy Lajos kihágási bíró elé. A leron-

gyolódott, teljesen összetört idegzetű kintornás a kihágási bíró szobájában a nagy sirástól percekig nem tudott szóhoz jutni. Amikor végre lecsendesedett, tagadta, hogy öngyilkos akart lenni.

— Nem látok semmit és így jutottam a villamossinre — mondotta siránkozva.

Később azonban ismét öngyilkosságot emlegetett. Petkóczy Lajos rendőrtanácsosnak csak hosszas rábeszélés után sikerült megígértenie vele, hogy nem lesz öngyilkos.

— De nincsen pénzem. Nem ettem három napja semmit... Mit csináljak, mit csináljak...

A kihágási bíró a szerencsétlen embert ezután felküldte a polgármesteri hivatalba, ahol öt pengő gyorssegélyt utaltak ki számára.

Amikor Imre József megkapta a gyorssegélyt, megegyezően vissza dőcögött a kihágási bíróhoz és most már emelt hangon jelentette ki, hogy véglegesen letesz az öngyilkosság gondolatáról.

Letartóztatták a Vénusz-cipőgyár öt sztrájkoló munkását, mert felvilágosították a hőmozgalomról a munkára jelentkezőket.

Peidl Gyula interpellál a parlamentben.

(A Délmagyarország munkatársától.) A Vénusz-cipőgyárban péntek óta sztrájkolnak a munkások. A sztrájk tisztán bérharc volt. A gyárban erre úgy igyekeztek az üzemet folytatni, hogy szervezetlen munkásokat vettek fel. A sztrájkoló munkások közül azonban többen felvilágosították ezeket a sztrájkolókat igazságáról és felfedték előttük mindazokat az okokat, amelyek miatt abbahagyták a munkát. A felvilágosítások után

a cipőgyár új munkásai is abbahagyták a munkát,

mire a gyár vezetősége feljelentette mindazokat a sztrájkoló munkásokat, akik szerintük »terrorisztikus fellépésükkel megfélemlítették« a dolgozókat és »a munka abbahagyására kényszerítették« őket.

A rendőrség azonnal megindította a nyomozást és több mint 30 sztrájkoló munkást hallgattak ki. A nyomozás eredményeképpen a rendőrség

három férfit és két nőt őrizetbe vettek,

akik csütörtök reggel óta a rendőrségi fogdaközi.

A szakszervezeti bizottságtól kapott értesülésünk szerint az őrizetbe vett munkások nem terrorizálták a dolgozókat, hanem felvilágosítással szolgáltak, mire az ujak önként hagyták abba a munkát. A párt vezetősége különben is

az őrizetbe vett munkások ügyét jutár útján jelentette Peidl Gyula országgyűlési képviselőnek, aki a Ház egyik legközelebbi ülésén interpellálni fog az őrizetbe vett munkások ügyében.

A rendőrségen kijelentették, hogy a sztrájkoló munkások őrizetbevétele azért történt, mert a sztrájkolók közül többen »terrorisztikus fellépésükkel« a munka abbahagyására »kényszerítették« a dolgozókat.

A vízőrák háboruságát okoznának a háziurak és a lakók között

A vegyes bizottság a villanyvilágítás kiterjesztése mellett foglalt állást

(A Délmagyarország munkatársától.) Az a vegyes bizottság, amely Fodor Jenő polgármesterhelyettes elnökletével szerdán délután letárgyalta a villanyszelvényi szabályrendelet tervezetét, csütörtökön délután a vízmérő órák felszerelésének és a közvilágítás kiterjesztésének kérdésével foglalkozott.

Az egyik utóbbi közgyűlésen, mint ismeretes, Kormendy Mátyás indítványozta a vízőrák felszerelésének kötelező elrendelését. Indítványát azzal indokolta meg, hogy a vízvezetési csőhálózat nagyon megrongálódhatott, a vízműtelep által termelt víz legnagyobb része elszökhet a talajban és ez az oka az állandósult vízmizériáknak. Ezen a bajon szerinte csakis a vízmérők kötelező felszerelésének elrendelésével lehetne segíteni, mert a vízőrák pontosan megmutatnák, hogy a vízműtelep által termelt víz teljes mennyiségben eljut-e a fogyasztókig, vagy pedig tényleg elszökik egyrésze a rossz csöveken keresztül a talajban?

Az indítványt a közgyűlés előkészítés és javaslatfétel végett kiadta a tanácsnak és azt a tanács most terjesztette a vegyes bizottság elé. Az indítvány és a mérnöki hivatal pártoló

véleményének ismertetése után Kormendy Mátyás szólalt fel saját indítványa mellett. Azt fejtegette, hogy

a vízőrák

szüntethetik meg egyedül a vízmizériákat, mert akkor a közönség takarékosabban bánik a vízzel, míg most sokan állandóan pazarolják. Ez lenne a vízőrák előnye azon a nagy előnyön kívül, hogy a rossz vízvezetési csövek titkát is tisztázná végre.

Mihájlóvics Dézsó és Bózsó János az indítvány ellen szólaltak fel. Kifejtették, hogy

a fogyasztók vízpazarlásáról nem lehet beszélni,

mert arra a vízre, amit a fogyasztó elhasznál, szüksége is van. A baj az, hogy kevés a víz, hogy a meglévő ártézi kutak nem elégíthetik ki a közönség vízszükségletét. A bajon tehát nem a vízőrákkal kell és lehet segíteni, hanem a víztermelés reorganizálásával. Az ártézi kutak már nem válnak be, a Tisza vízének felhasználásáról kellene gondoskodni.

Buócz Károly műszaki tanácsos kelt ezután a vízőrák védelmére. Elmondotta, hogy min-

den nagyobb városban már régen felszerelték a vízőrákat. A háztulajdonosokra ez nem jelenthetne nagy megterhelést, mert a kérdést úgy is meg lehetne oldani, hogy a vízőrákat a város szerzi be és a háztulajdonosoktól csak használati díjat szed értük éppen úgy, mint a gázgyár a gáz- és a villanyórákért. Ez a díj viszont a vízfogyasztásban várható megtakarításból bőségesen megtérülne.

Ezután a bizottság tagjai azt fejtegették, hogy a lakók és a házigazdák között a vízőrák, illetve

a vízdíj elosztása állandó háboruságot okozna

abban az esetben, ha minden házban csak egy órát szerelnének föl. Ha pedig a város minden lakásban, a lakások minden vízcspájára külön órát szerelné föl, az olyan hatalmas kiadást jelentene, amelyet a város pénztára nem bírna el.

A vita végén Fodor Jenő kijelentette, hogy véleménye szerint a leghelyesebb megoldás az lenne, ha minden lakó külön vízőrárt kapna és ezért kölcsöndíjat fizetne a városnak.

Ördögh Lajos tanácsnok ismertetette ezután a gázgyárnak

a közvilágítás kiterjesztésére

vonatkozó ajánlatát. Elmondotta, hogy a külvárosi vezetékhálózat felszerelése alkalmával felmerült az a kívánság, hogy azokon a helyeken is fejlessze a város a közvilágítást, ahol gázvezeték van. A gázgyár akkor közölte a várossal, hogy erre vonatkozó ajánlatát a külvárosrészi vezetékek bekapcsolása után terjeszti a tanács elé. A külvárosrészi uccákban már égnek a villanylámpák és a gázgyár megígért ajánlatát be is mutatta. Az ajánlat részletes statisztikával kezdődik. Ebből a statisztikából kiderül, hogy a városnak a háboru előtt 1912 közvilágításra szolgáló gázlámpája volt 2130 égővel. A háboru utáni felfordulás idején a gázlámpák legnagyobb része elpusztult, a döntőbírósság határozata később 800 gázlámpa felszerelésére és üzemeltetésére kötelezte a gázgyárt. Az üzembe helyezett gázlámpák száma azóta 999-re emelkedett, tehát abban az esetben, ha a város az összes meglévő gázlámpák üzembehelyezését határozná el, még 993 lámpa rendbehhozásáról kellene gondoskodni, ami — tekintettel arra —, hogy a leszerelt lámpákhoz vezető gázcsövek nagyrésze is elpusztult és így körülbelül 4200 méternyi új csövet kellene lefektetni, 236.114 pengőbe kerülne.

A gázgyár három alternatív megoldást javasol. Az első módozat szerint a lámpák felszerelésének költségét a város viselné és köteleznék magát arra, hogy minden felszerelt uccalámpa naponta átlag hét égési óráig lesz üzemben. A fogyasztott gázért a gyár ugyanannyit számít fel, mint amennyit a választott bírósság megállapított. A második módozat szerint a felszerelési költségeket a gázgyár kölcsönözné a városnak, úgy, hogy a város az összeg után évente öt és félszázalék amortizációt és a Nemzeti Bank kamatlábánál mindig két százalékkal magasabb kamatot fizetne. A fogyasztott gáz egységére ugyanaz maradna és a város fogyasztási kötelezettsége is. A harmadik módozat a két első módozat kombinációja.

Az ajánlat összehasonlítását is közöl, amelyből kiderül, hogy a város sokkal olcsóbban és gazdaságosabban vezethetné be a villanyt azokba az uccákba is, ahol jelenleg megvan a gázvezeték.

A mérnöki hivatal véleménye szerint

a modern közlekedési igényeknek a villanyvilágítás jobban megfelel, mint a gáz.

Elsőnek Pongrácz Albert gyárigazgató szólalt fel. Elmondotta, hogy a nagyobb külföldi városokban, de Budapesten is mindenütt viszik a gázvilágításokra a közvilágítás területét, mert a mai, kevésbé konszolidált közállapotokban, amikor tömegmozdulások várhatóak, a gázvilágítás biztonságosabb. Villanyvilágítás esetén egyetlen kábel elvágása egész városrészeket sötétségbe boríthat, viszont a gáz vezetéke mélyen a föld színe alatt van, a rombolás tehát nem tehet annyi kárt a gázvilágításban.